

Forbindelse med Forslaget til § 6, at den, som har taget Proven i en af Næringerne, altsaa den letteste, skal kunne forene hvilken som helst anden Haa udværksnæring han vil dermed. (Fischer: beslagtede). Tillæget „beslagtede“ er ikke foreslaaet af den ærede Viceformand; det er ikkun foreslaaet af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen); den ærede Viceformand vil ingenlunde have, at Ordet „beslagtede“ skal indskydes. Da der blev mindet om, at Overgangen i denne Henseende allerede begyndte i 1844, var der en Stemme, som gjorde den Indvending: „Hvorfor ikke ligesaagodt sige i 1794“. Jeg siger jo! Ogsaa i 1794! ja, jeg siger ikke alene 1794, men jeg gaaer videre, jeg siger: 1761, og jeg skal her minde navnlig den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) om 'et Ord, som jeg i en anden Sag tillod mig at yttre, fordi jeg vidste, det ikke vilde vare længe, inden jeg vilde faae en Betræftelse derpaa. Jeg sagde under Behandlingen af den kjøbenhavnske Communalsag, at det ikke var første Gang og ikke vilde blive sidste Gang, at en Minister her i Thinget forsvarede Frihedens Sag ligeoverfor Indsigelser fra Medlemmer af Thinget. Alle-rede nu have vi det samme Forhold, at det er Ministeren, som ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand forsvarede Næringsfrihedens Sag, netop forsvarede Frihedens Sag, hvor der er Spørgsmaal om at udvikle de gode Kræfter i Landet. Det er ikke noget Nyt, at Regjeringen indtager dette Standpunkt i Næringsfrihedens Sag; jeg følger heri de bedste Regjerings-Traditioner fra den absolute Enevældes Tid. Det skal aldrig fortryde mig, at jeg her følger det Exempel, som er givet af de to af vore Generalprocureurer, der i Forening med en tredje fra den absolute Enevældes Tid, ville blive dem, som sildigt glemmes, hvis de nogenstunde glemmes, i Danmarks indre Historie. Jeg vil ønske, at Afstemningen maa blive i Stampes og Colbjørnsens Aand.

G. Winther: Det har ellers altid været anført her i Salen, at, naar der skal gives Lov, hvorved der skal deles mellem forskellige Interesser, saa var det gavnligt, at Lovfor-

slagene fremkom fra Regjeringen. Dette er jo skeet her. Der er nu blevet klaget heftigt fra Kjøbstadernes Side over denne Lovs Beskaffenhed, navnlig over Indholdet af § 15, hvorom nu handles; men jeg kan fra den anden Side føre Klage, idet jeg nemlig vil gjøre opmærksom paa, at denne Lov er saa langt fra at være til Skade og Fordærv for Kjøbstaderne, at den tværtimod giver dem nye Rettigheder, navnlig Indskyldelse over, hvorvidt der paa Landet maa drives Næringsbrug i en vis Afstand fra Kjøbstaden. Dette er en ny Indretning, et nyt Vaand, der lægges paa Næringsdriften paa Landet. Men jeg troster mig med, at, naar en Interesselov saaledes møder Modstand og Misbilligelse fra alle Interesseredes Side, saa er der dog en Formodning om, at det maa have været en retfærdig Grundtanke, der har ledet Regjeringen, idet man deraf seer, at den ikke har villet begunstige Nogen. Der er Punkter i denne Lov, som gjøre det høist tvivlsomt for mig, om jeg vil give Loven min Stemme, hvis de blive vedtagne, men paa den anden Side formener jeg, at det maa afgjøres i det sidste Dieblik, naar vi see, hvor meget der dog indrømmes, at Overgangstiden for Landet bliver saa kort og lidet byrdefuld som muligt.

Der er blevet yttret i gaar af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Gomard), at det vilde være af en væsentlig Betydning, om det Endringsforslag, der er stillet af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds (Mohrad), bliver vedtaget eller ikke; bliver det vedtaget, da erkjendte han, at denne Lov vilde være en lempelig Overgangslov til Næringsfrihed, men dersom det ikke bliver vedtaget, vil den efter hans Mening bevirke en brat Tilintetgjørelse af det Bestaaende til Kjøbstadernes Fordærv. Jeg kan nu ikke antage, at det er af saa stor Betydning, om dette Forslag bliver vedtaget eller ikke, at jeg skal troe, at Lovens hele Beskaffenhed derved blev forandret. Jeg kunde imidlertid ønske at stemme for dette Endringsforslag under visse Betingelser, nemlig at det blev indskrænket til kun at gælde de Kjøbstæder, som ønskede, at en saadan Indretning skulde bestaae i deres egen